místech

Pan Rochester je z ní PAF

Hledá LÁSKU na podivných

Vidí nebožtíky

Má CHUDINKA JANE

Cynthia Handová
Brodi Ashtonová
Jodi Meadowsová

Má chudinka Jane

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Cynthia Handová, Brodi Ashtonová a Jodi Meadowsová

Má chudinka Jane – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Má CHUDINKA JANE

Cynthia Handová
Brodi Ashtonová
Jodi Meadowsová

FRAGMENT

Pro všechny, kdo se někdy zamilovali do nesprávného člověka. Ačkoli souhlasíme, že pan Darcy na papíře vypadá dobře… a v mokré košili taky.

A pro Anglii (zase). Fakt se moc omlouváme za to, co se právě chystáme udělat vaší literatuře.

„Dovedl mě přimět, abych ho milovala,
a nepotřeboval na mne ani pohlédnout.“
Jana Eyrová, *napsala* Charlotte Brontëová

„Budu zkrátka psát, nemohu si pomoci.“
Charlotte Brontëová

Copyright © 2018 by Cynthia Hand, Brodi Ashton, and Jodi Meadows
České vydání © Albatros Media, a. s., 2019
Translation © Romana Bičíková, 2019
Cover photos © KathySG; Africa Studio; 1000 Words; cosma; Cookie Studio / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-4122-3
ISBN e-knihy 978-80-253-4182-7 (1. zveřejnění, 2019)

Prolog

Možná si myslíte, že ten příběh znáte.

Říkáte, že tohle už jste slyšeli? No, my vám to přesto zopakujeme: Možná si myslíte, že ten příběh znáte. A podle všeho je fakt dobrý: chudá, osiřelá dívka se stane guvernantkou v bohaté rodině, zaujme přísného, leč movitého pána domu, a (ach!) hluboce se do něj zamiluje. Je to vztah plný vášně, z které se až podlamují kolena, ovšem než se stihnou vzít – ach! – dojde k zásadnímu odhalení. Strašlivá zrada, požár, zoufalství, trochu toho bezcílného bloudění, hlad, pochybnosti, odvedení pozornosti jiným směrem, ale nakonec to milencům přece jen vyjde. Dívka (slečna Eyrová) získá svého milého (pana Rochestera) a žijí spolu šťastně až do smrti. Což znamená (ach), že jsou všichni spokojení, že?

No… ne. My vám budeme vyprávět trochu jiný příběh. (Jako obvykle, že ano?) A to, co vám povíme, není jen jiná verze jednoho z nejmilovanějších literárních příběhů. Tahle verze, drazí čtenáři, je pravdivá. Opravdu existovala jedna dívka. (Ale vlastně byly dvě.) Také došlo ke strašlivé zradě a k požáru. Ale na

všechno ostatní, co o tom příběhu víte, můžete rovnou zapomenout. Tohle není žádná klasická romance.

Budeme se muset vrátit na úplný začátek. Všechno to začalo roku 1788, u krále Jiřího III., který viděl duchy. Občas dokonce vedl duchaplné (odpusťte nám tu slovní hříčku) a nadmíru zábavné konverzace s dávno zesnulými dvořany a nespravedlivě popravenými královnami, které se rády vznášely nad královskými zahradami.

Pak ovšem došlo k pohromě. Jednoho krásného dne si král zapomněl brýle. Procházel se právě po zahradě, když jeden potměšilý duch zatřásl větvemi stromu poblíž pěšiny a co nejmajestátněji zvolal: „Hej, koukni na mě! Jsem pruský král!"

Král Jiří skutečně očekával návštěvu pruského krále, a tak se střelhbitě poklonil a pronesl: „Velice mě těší, vaše výsosti!" A pokusil se stromu potřást rukou.

Od té chvíle se mu začalo říkat „Šílený král Jiří", což mu nebylo ani trochu po chuti. A tak dal dohromady tým všech lidí, o nichž se domníval, že by mu mohli pomoct zbavit se těch otravných duchů: kněze zabývající se vymítáním ďábla, doktory se znalostmi okultních věd, filozofy, vědce, věštce a obecně kohokoli, kdo aspoň maličko koketoval s nadpřirozenem.

A tak vznikla Královská společnost pro přemisťování vzpurných duchů.

V následujících letech se Společnost, jak se jí začalo mezi lidmi říkat, stala váženou a prominentní součástí života obyvatel Anglie. Pokud se ve vaší čtvrti dělo něco podivného, mohli jste zavolat… ehm, napsat dopis Společnosti, a ta bez prodlení poslala jednoho ze svých agentů, aby to prověřil.

Po Šíleném králi Jiřím III. nastoupil Jiří IV., ale ten nás nezajímá. Následně usedl na anglický trůn Vilém IV. Vilém byl praktického založení a na duchy nevěřil. Společnost pro přemisťování vzpurných duchů považoval za sbírku prohnaných šarlatánů, kteří jeho nebohým duševně nevyrovnaným předkům celá léta jen

věšeli bulíky na nos. Navíc tím vysávali rozpočet a na takovou neziskovku daňoví poplatníci dozajista přispívat nechtěli. A tak, jakmile měl Vilém po korunovaci, zastavil Společnosti financování. To vedlo k jeho nechvalně proslulé rozmíšce a následnému sváru se sirem Arthurem Wellesleym, alias vévodou z Wellingtonu, alias vůdčí postavou a lordem předsedou Společnosti pro PVD, která už nebyla nadále vážená a prominentní, a navíc se ocitla na mizině.

A tady teprve doopravdy začíná náš příběh: v severní Anglii, roku 1834, u té již zmiňované chudé a osiřelé dívky. A u jedné spisovatelky. A jednoho chlapce prahnoucího po pomstě.

Začneme ale u té dívky.

Jmenovala se Jana.

Kapitola první

Charlotte

Tehdy bylo tak ošklivo, že se nedalo jít na procházku. A nejen kvůli počasí, ale hlavně proto, že celá lowoodská škola jen bzučela tou strašlivou, a přece vzrušující novinou: pan Brocklehurst byl – ach! – *zavražděn*. Stalo se to takhle: pan Brocklehurst přijel na svou každoměsíční „inspekci". Jen co překročil práh, začal si stěžovat, jak obtížné je vést školu pro chudé děti, protože řečené děti pořád, jen Bůh sám ví z jakého důvodu, chtěly víc jídla, což bylo k vzteku – *můžu si dát ještě, pane? Prosím, můžu si přidat?* Pak se usadil u krbu v salonu k odpolednímu čaji, schramstl vrchovatý talíř sušenek, které mu laskavě nabídla slečna Templová, a nakonec se bez dalších cavyků sesunul k zemi. Byl otráven. Jed byl patrně v čaji, ne v sušenkách, ale kdyby se býval otrávil těmi sušenkami, všechny žačky lowoodské školy by si pomyslely, že mu to patřilo.

Dívky nad smrtí pana Brocklehursta neprolily jedinou slzu. Pod jeho vedením jim ve škole byla zima a neustále je sužoval hlad; řada z nich zemřela na Hřbitovní nemoc. (V průběhu dějin měla tato choroba hned několik názvů: úbytě, souchotiny,

tuberkulóza atd., ale v této době se onomu neduhu nejčastěji říkalo „Hřbitovní nemoc“, neboť pokud jste měli tu smůlu, že jste ji chytli, právě tam jste skončili. Na hřbitově. Ale teď rychle zpátky k panu Brocklehurstovi.) Pan Brocklehurst zastával názor, že duši prospívá, když se tělo živí pouze připálenou kaší. (Tím myslel pouze zchudlé duše bez jediného floka, pochopitelně; ctihodné duše z vyšších vrstev nejlépe prospívaly na hovězí pečeni a švestkové bublanině. A na sušenkách, samozřejmě.) Od páně Brocklehurstova předčasného skonu se však podmínky ve škole ohromně zlepšily. Všechny dívky byly zajedno: ať už pana Brocklehursta otrávil kdokoli, prokázal jim tím veliké dobrodiní.

Ale kdo tedy pana Brocklehursta zabil?

O tom mohly dívky pouze spekulovat. Až dosud nebyl nikdo – ani místní policie, ani Scotland Yard – s to viníka odhalit.

„Byla to slečna Templová,“ zaslechla Charlotte při procházce zahradou jednu z dívek. Jmenovala se Katelyn. „Ta mu přece nalévala čaj, ne?“

„Ne, byla to slečna Scatcherdová,“ hádala se s ní její kamarádka Viktorie. „Slyšela jsem, že slečna Scatcherdová bývala vdaná a její manžel prý umřel za hodně podezřelých okolností.“

„To jsou jen klepy,“ opáčila Katelyn. „Kdo by si slečnu Scatcherdovou s takovým ksichtem vzal? Podle mě to prostě byla slečna Templová.“

Viktorie zavrtěla hlavou. „Slečna Templová by neublížila ani mouše. Má tak milou a líbeznou povahu.“

„Ale prosím tě,“ namítala Katelyn. „Každý ví, že tichá voda břehy mele.“

Charlotte se usmála. Klevety sbírala stejně zapáleně, jako jiné dívky sbírají panenky. Ty nejvýživnější podrobnosti si zaznamenávala do malého sešitku, který si s sebou neustále nosila. (Klepy byly jedinou komoditou, kterou Lowood přímo oplýval.) Pokud

narazila na nějaký dobrý drb, napsala podle něj povídku, kterou pak předčítala svým sestrám před spaním. Ale smrt pana Brocklehursta byla mnohem lepší než nějaké klevety, které si mezi sebou šuškal houf náctiletých holek. Byla to opravdická, nefalšovaná záhada.

Z toho bude ta nejlepší povídka na světě.

Jakmile vyšla ze zdí obehnané zahrady, vytáhla Charlotte z kapsy notýsek a svižným krokem se vydala do lesů za Lowoodem. Psát za chůze nebylo zrovna nejjednodušší, ale Charlotte si tuto schopnost osvojila už velmi dávno. Přece se nenechá od psaní vyrušovat něčím tak přízemním, jako je přemisťování se z jednoho místa na druhé. Navíc znala cestu zpaměti.

Tichá voda břehy mele. To znělo docela dobře, bude to muset do něčeho zapracovat.

Slečna Templová i slečna Scatcherdová byly jako podezřelé vcelku na ráně, ale Charlotte měla za to, že vraždu spáchal někdo, koho by nikoho ani nenapadlo podezírat. Jiná učitelka, která až donedávna byla sama v Lowoodu studentkou. Charlottina nejlepší kamarádka.

Jana Eyrová.

Charlotte slezla do rokle. Janu našla u potoka. Malovala, jako obvykle.

A jako obvykle si pro sebe něco povídala.

„Nejde o to, že by se mi v Lowoodu nelíbilo. Jde o to, že jsem ještě nikdy nikde jinde nebyla," říkala prázdnu vedle sebe a rychlými, krátkými tahy štětce nanášela na plátno barvu. „Jenže je to škola. To přece není opravdový život, ne? A nejsou tu žádní… chlapci."

Jana byla podivuhodná dívka. Právě proto si s ní Charlotte tak dobře rozuměla.

Jana vzdychla. „Je pravda, že co pan Brocklehurst umřel, věci se hodně zlepšily."

Charlotte přejel po zádech mráz. Nejen, že přesně tohle (jak už jsme uvedly) prohlašovaly stran smrti pana Brocklehursta všechny lowoodské žačky. V Janině hlase navíc zaznívalo jakési uspokojení, znělo to, jako by se právě přiznala.

Bylo všeobecně známo, že Jana pana Brocklehursta nesnáší. Hned první týden poté, co do školy přišla, ji pan Brocklehurst přiměl stát na stolici před celou třídou a spílal jí do lhářky – *horší než mnohý malý pohan*, tak to řekl – a ostatním žačkám přikázal, aby se Jany stranily. (Pan Brocklehurst opravdu byl ten nejpříšernější chlap na světě.) Charlotte si pamatovala i další incident, když ve škole panovala taková zima, že se dívky ráno probouzely s oznobeninami (hledaly jsme to a oznobeniny jsou chronické omrzliny, zarudlé, bolestivé, svědící otoky prstů na rukou a nohou, které způsobuje dlouhodobé a opakované vystavení chladu) a pan Brocklehurst jim odmítl opatřit další přikrývky (ježíšmarjá, taky vám pan Brocklehurst připadá naprosto příšerný?), a Jane tiše zamumlala: „Někdo by s ním měl něco udělat."

A teď s ním někdo bez nejmenších pochyb něco udělal. Náhoda? Charlotte si to nemyslela.

Jana zvedla oči od plátna a usmála se. „Ach, ahoj, Charlotte. Krásný den, že?"

„To ano," opětovala jí úsměv Charlotte. Jistě, sice Janu podezřívala, že zavraždila pana Brocklehursta, ale pořád to byla její nejlepší kamarádka. Byly s Janou jako spřízněné duše. Obě byly chudé jak kostelní myši: Jana byla nuzná sirota, Charlotte dcera chudého faráře. Ani jedna z nich nebyla hezká, vlastně si svým tuctovým vzhledem byly tak trochu podobné; obě byly hubené jak lunt (v časech, kdy ideálem krásy byla dáma příjemně zaoblená), měly nezdravě nažloutlou pleť a ničím nezajímavé hnědé oči i vlasy. Vypadaly zkrátka zcela všedně – ten typ člověka, o kterého ostatní ani pohledem nezavadí. Což bylo zčásti způsobeno

i tím, že byly obě malé – tedy, byly menšího vzrůstu, drobné, Charlotte měla nejradši označení *útlé*.

Přesto v jejich nitru zářila krása pro toho, komu stálo za to ji vyhledat. Charlotte věděla, že Jana je laskavá a ohleduplná dívka. Dokonce i když vraždila, myslela u toho na dobro ostatních.

„Co dneska maluješ?" Charlotte došla k Janinu malířskému stojanu a zvedla si k očím brýle, aby si mohla nedokončený obraz prohlédnout. Na plátně byla dokonalé kopie výhledu z místa, kde právě stály – zalesněné údolíčko pokropené slunečním světlem, koruny listnatých stromů, komíhající se stébla trávy – až na to, že v popředí Janiny malby stála těsně za potokem zlatovlasá dívka v bílých šatech. Byla to stejná postava, která se objevovala na mnoha Janiných obrazech.

„To je moc pěkné," zhodnotila Janino dílo Charlotte. „Vystihla jsi v jejím výrazu určitou inteligenci."

„Ona si rozhodně myslí, že inteligentní je," uchechtla se Jana.

Charlotte si znovu nasadila brýle na nos. „Vždyť jsi říkala, že to není nikdo konkrétní."

„Ach ne, to není," přitakala spěšně Jana, „ale víš, jak to bývá. Když maluju lidi, občas mi v duchu ožívají."

Charlotte přikývla. „Člověk nadaný darem tvorby vládne čímsi, co nedokáže mít vždy pod kontrolou – čímsi, co dokáže podivuhodně umíněně pracovat samo."

Kamarádka jí neodpověděla. Charlotte si zvedla k očím brýle a zadívala se na ni. Jana zírala do prázdna. Už zase.

„Nechceš snad odejít z Lowoodu, že ne?" zeptala se jí. „Staneš se guvernantkou?" (Učení bylo pro dívky z Lowoodu jedinou možnou kariérou. Mohly učit ve vesnických jednotřídkách, v internátních školách podobných Lowoodu, jako to udělala Jana, anebo se stát vychovatelkou v nějaké bohaté rodině. Práce guvernantky bylo ve skutečnosti to nejlepší, v co mohly za daných okolností doufat.)

Jana sklopila oči k zemi. „Ale ne, kdepak, nic takového. Jen jsem… jen jsem si představovala, jak jinak by můj život mohl vypadat."

„Já si pořád představuju, že z Lowoodu odejdu," podotkla Charlotte. „Kdyby se mi naskytla příležitost, vypadla bych hned zítra."

Ale Jana už vrtěla hlavou. „Já z Lowoodu odejít nechci. Proto jsem tu zůstala, i když už mám školu vychozenou. Nemůžu odejít."

„Proč?"

„Tohle místo je můj domov. A mám tu… přátele."

Charlotte se cítila polichocená. Neměla ani tušení, že Jana zůstala v Lowoodu proto, že by nesnesla být od ní odloučena. Pokud Charlotte věděla, byla díky panu Brocklehurstovi jediná Janina kamarádka. (Charlotte bylo totiž vždycky úplně ukradené, co pan Brocklehurst přikazoval.) Přátelství bylo skutečně jednou z nejlepších věcí, které mohl člověk v životě mít, především pokud se jednalo o člověka jako byla Jana, jejíž rodina nestála za řeč. (Charlotte byla prostřední ze šesti dětí – což považovala za požehnání i prokletí naráz.)

„No, já myslím, že pokud máš tu možnost, tak bys měla odejít," sdělila Janě blahosklonně. „Pochopitelně bys mi velice scházela, ale jsi přece malířka. Kdo ví, jakou nádheru uzříš, když vypadneš z téhle ponuré díry? Nové kraje. Nové lidi." Poťouchle se uculila. „A… chlapce."

Janiny tváře polil lehký ruměnec. „Chlapce," špitla si pro sebe. „Ano."

Obě dívky se odmlčely a představovaly si chlapce, co jich po světě běhá. Potom obě dvě roztouženě vzdychly.

Tohle zaujetí opačným pohlavím vám, drazí čtenáři, může připadat poněkud pošetilé, ale pamatujte, že jsme v Anglii roku 1834 (čili před Charlesem Dickensem, ale po Jane Austenové). Ženám bylo v té době odmalinka vštěpováno, že to nejlepší, co může dívku v životě potkat, je svatba. Pokud možno s někým

bohatým. A pokud jste měly štěstí, povedlo se vám ulovit někoho přitažlivého nebo zábavného, nebo aspoň někoho, kdo vlastnil milého pejska. Ale to, na čem záleželo ze všeho nejvíc, bylo uhnat chlapa – opravdu, jakéhokoli chlapa. Charlotte a Jana v této oblasti moc nadějné vyhlídky neměly (jak jsme již vyložily, byly obě chudé, neurozené, nehezké a malé), ale mohly si představovat, jak se jim dvoří nějaký fešák, kterého neodradí nedostatek věna či krásy a uvidí v nich bytosti hodné lásky.

Jako první prolomila ticho Jana. Obrátila se zpátky ke svému obrazu. „Nuže, jaký báječný příběh napíšeš dnes?"

Charlotte vypudila z hlavy myšlenky na kluky a uvelebila se na kmeni padlého stromu, na kterém obvykle sedávala. „Dneska… píšu o vyšetřování vraždy."

To byla pravda. Ještě než se stal ten incident s vraždou pana Brocklehursta, Charlotte začala psát (fanfáry, prosím) svůj Úplně první pokus o román. Vždycky slýchala, že nejlepší je psát o tom, co znáte… no, a Charlotte v tuhle chvíli znala v podstatě jen Lowood, takže její První román byl o životě na internátní škole pro chudé dívky. Kdybyste zalistovali Charlottiným zápisníkem, našli byste stránky plné postřehů týkajících se školních budov, pozemků, dějin školy, detailní popisy jednotlivých učitelek a jejich chování, poznámky o marném souboji s všudypřítomným chladem, o Hřbitovní nemoci, a především o té odporné kaši.

Posuďte například tuto pasáž ze strany 27:

Měla jsem strašný hlad, až se mi dělalo mdlo, a proto jsem zhltla několik lžic kaše, ani jsem si nevšímala, jak chutná. Ale jakmile jsem hlad jen trochu zahnala, hned jsem si uvědomila, že mám před sebou jakousi ohavnost. Připálená ovesná kaše je něco skoro tak odporného jako shnilé brambory – i hladovému se z ní dělá špatně. Lžíce se zdvíhaly jen pomalu; viděla jsem, jak se všechny dívky nutí, aby kaši polkly, ale většinou se o to brzy přestaly pokoušet. Bylo po snídani, ale nikdo se nenasnídal.

Znělo to vcelku dobře, uvažovala Charlotte, hlavně to o té kaši. Jenže tohle měl být ROMÁN. Nemohla to být jen sbírka postřehů, Charlotte potřebovala příběh. Děj. Intriky a zvraty.

Byla si poměrně jistá, že je na dobré cestě. Hlavní postavou Charlottina vznikajícího románu byla jedna podivuhodná dívka jménem Jana… Freyrová, nepříliš hezká, osiřelá, bez jediné vindry v kapse, která musí přežít v krutých podmínkách nemilosrdné internátní školy. A Jana byla chytrá. Důvtipná. Trošku podivná, to ano, ale podmanivá. Sympatická. Charlotte měla vždycky za to, že Jana bude dokonalou románovou hrdinkou (ačkoli se Janě ještě nesvěřila s tím, že ji hodlá poctít zvěčněním v literárním kánonu. Nejspíš čekala na vhodný okamžik, aby na to mohla zavést řeč.) Takže postavu měla dobrou. Prostředí nebylo nezajímavé. Jenže jejímu příběhu zatím jaksi chybělo vzrušení.

Tedy do chvíle, než zemřel pan Brocklehurst. Minimálně z hlediska Charlottina románu to byla velmi šťastná souhra okolností.

„Holky začínají spekulovat, že to udělala slečna Scatcherdová. Co myslíš ty?“ Charlotte si poposunula brýle po nose, aby viděla, jestli Janin výraz něco neprozradí, ale Jana se tvářila zcela nezúčastněně.

„Slečna Scatcherdová to nebyla,“ pronesla věcně.

„Jsi si tím nějak moc jistá,“ popichovala ji Charlotte. „Jak to můžeš vědět?“

Jana si decentně odkašlala. „Nemohly bychom se bavit o něčem jiném? Už mám pana Brocklehursta plné zuby.“

To, že se Jana snažila změnit téma, působilo navýsost podezřele, ale Charlotte jí vyhověla. „No, vlastně jsem dnes slyšela další zajímavou novinu. Zjevně nás přijede navštívit Společnost.“

Jana nakrabatila čelo. „Společnost?“

„Však víš, Společnost. Pro přemisťování vzpurných duchů. Kdysi dávno v tom názvu bylo ještě Královská, ale to už teď

nepoužívají, protože se s králem rozkmotřili. Což podle mě musí být strašlivě zajímavý příběh."

Jana se nadále mračila. „Společnost znám, samozřejmě. Ale nikdy jsem –"

„Ty snad nevěříš na duchy?" pokračovala Charlotte. „Já na ně věřím. Myslím, že jsem jednou i jednoho viděla, před pár lety na Haworthském hřbitově. Nebo se aspoň domnívám, že to byl duch."

„Mně by spíš zajímalo, co s nimi dělají?" dumala zasmušile Jana.

„Jak to myslíš?"

„Společnost. Co dělají s těmi duchy, které chytí?"

Charlotte sklonila hlavu k rameni a zamyslela se. „No vidíš, to vůbec netuším. Slyšela jsem jen, že když ti nějaký duch působí potíže, pošleš pro Společnost, a všichni ze Společnosti nosí výrazné černé masky a pak přijedou a…" máchla rukou v neurčitém gestu. „Puf. Už žádný duch, žádné potíže."

„Puf," zopakovala tiše Jana.

„Puf!" tleskla Charlotte. „Není to vzrušující? Že přijedou právě sem?"

„Přijedou sem." Jana si přitiskla dlaň na čelo, jako by se jí náhle udělalo mdlo. Což Charlotte nikterak neznepokojilo, neboť v té době se mladým ženám dělalo mdlo vcelku pravidelně. Protože korzety.

„No, oni nepřijedou přímo sem, do Lowoodu," upřesnila Charlotte. „Prý je povolali na úterý večer k nějakému vymítání do Tullyho hospody v Oxenhope – víš které, té, co se o ní povídá, že má nad výčepem tu ječící dámu? Doslechla jsem se to dnes ráno od slečny Smithové. Ale možná by měli navštívit i Lowood. Jen pomysli, kolik dívek tu zemřelo na Hřbitovní nemoc." Dvě z nich byly její starší sestry, Maria a Elizabeth. Charlotte si odkašlala. „V naší škole se to musí duchy přímo hemžit."

Jana začala rázovat sem a tam.

„Měly bychom požádat, aby přijeli i do Lowoodu," rozhodla Charlotte. A vtom ji osvítil ohromný nápad. „Měly bychom je požádat, aby vyšetřili vraždu pana Brocklehursta!" Odmlčela se a podívala se na Janu přes obroučky brýlí. „Ledaže by tě napadal nějaký důvod, proč bychom neměly chtít, aby byla vražda pana Brocklehursta vyřešena."

Jana si přitiskla dlaň na hrudník, jako by se jí špatně dýchalo. „Jak by tu vraždu mohli vyšetřit?"

„Mohou přece mluvit s mrtvými. Podle mě by se pana Brocklehursta mohli prostě zeptat."

„Už musím jít." Jana si začala sbírat malířské náčiní tak spěšně, že si zamazala šaty od barvy. Pak se prakticky rozběhla do kopce směrem ke škole. Charlotte se za ní dívala. Potom otevřela svůj sešit.

Tichá voda břehy mele, přečetla si.

Jana Eyrová měla možnost i důvod pana Brocklehursta zabít. Byla by ale schopná to doopravdy udělat? Byla schopná pro dobro školy chladnokrevně vraždit? A pokud ne, proč ji zpráva o příjezdu agentů Společnosti tak rozrušila? Pokud nebyla vrah, tak co tedy skrývala?

Byla to záhada.

A Charlotte Brontëová byla odhodlaná ji vyřešit.

Kapitola druhá

Jana

Jana stála přes ulici naproti hostinci U Tullyho, s pohledem upřeným na dveře. Vzduchem se k ní z hospody linula vůně škvarků a nakládaných vajec, až jí začalo kručet v břiše. Její večeře – jedna naběračka ovesné kaše a půl skleničky vody – byla sotva dostačujícím pokrmem pro osmnáctiletou dívku. (Ale ta jedna naběračka kaše teď, po smrti pana Brocklehursta, aspoň chutnala o něco lépe, pomyslela si Jana, což jí bylo přece jen trochu útěchou.)

Po cestě se k ní blížil muž. Jana si ho důkladně prohlédla, jestli nemá masku, ale byl to jen obyčejný chlapík v obyčejném oděvu, se zcela obyčejnou chůzí. Zalétl k ní pohledem, ale zdálo se, že si jí prakticky nevšiml, a pak rozrazil dveře hostince – uvnitř se tetelilo vřelé světlo ohně z krbu, ozýval se odtud hlahol dalších mužů, výbuchy smíchu a útržky hudby – a zmizel v davu. Dveře se za ním zabouchly.

Jana vzdychla. Než se sem vypravila, čekala, že na dveřích hospody najde ceduli s nápisem „Pozor! Dnes zavřeno z důvodu vymítání ducha vřeštící dámy a obecné údržby." Přemístění

ducha, nebo jak se tomu říkalo, přece muselo být velkou událostí. Jenže už tu postávala skoro půl hodiny a za tu dobu viděla jen muže, jak se trousí do hospody a zase ven, jako by se nechumelilo. Dívky jako Jana do hospod nepatřily, ale Jana potřebovala vědět, jestli je tam doopravdy duch, a ze všeho nejvíc potřebovala zjistit, co Společnost s takovým duchem udělá.

Jana totiž na duchy věřila odjakživa. Když byla ještě malá, bydlela u své příšerné tety, paní Reedové, se stejně příšerným bratrancem a sestřenicí, a tetička Reedová ji jednou přinutila přespat v „červeném pokoji". (To byl pokoj, kde byly červené tapety, červené závěsy, a červený koberec – proto se mu říkalo „červený pokoj".) Byl strašidelný a Jana byla přesvědčená, že v něm straší nějaký zlý, stínový přízrak. Když ji tam tetička Reedová zamkla, Jana s pláčem žadonila, aby ji zase pustila ven, potom křičela až do ochraptění a nakonec padla k zemi v mdlobách – aniž tušila, že její srdce na chviličku doopravdy přestalo bít, tak hrozný měla strach.

Takže doslova zemřela hrůzou, i když jen na kratičko. A když znovu otevřela oči, klečel vedle ní její zesnulý strýček a něžně se na ni usmíval.

„Ach, výborně, jsi vzhůru. Už jsem se bál," pronesl.

„Strýčku? Jak… se máš?" Nic jiného Janu nenapadlo. Věděla, že to zní vrcholně nezdvořile, její strýček se zcela zjevně nemohl mít moc dobře, vzhledem k tomu, že už byl několik let po smrti.

„Už mi bylo líp," odpověděl. „Mohl bych tě o něco požádat?"

A tak ráno, když ji konečně pustili z červeného pokoje, nakráčela Jana přímo k tetičce Reedové a oznámila jí, že strýček Reed je vskutku znepokojený. Měl Janu moc rád a na smrtelném loži svou manželku zapřísahal, aby se o ni dobře starala a „milovala ji jako svou vlastní". Jenže tetička Reedová si jeho slova patrně vyložila jako „chovej se k ní jako k nevolnici a klidně ji ke své potěše nech tu a tam hladovět". Protože vyhladovělá Jana rozhodně

byla a obecně se s ní zacházelo jak s nejubožejší služebnou, a strýček Reed to ze záhrobí velmi bedlivě sledoval. A teď po paní Reedové chtěl, aby zjednala nápravu.

„Prý si máte vzpomenout na svůj slib," vysvětlovala Jana. „Chce po vás, abyste byla aspoň trošku milejší."

Tetička Reedová místo odpovědi prohlásila Janu za „lhářku" a „zplozence samého ďábla" a poslala ji na internátní školu v Lowoodu, kde ji pan Brocklehurst rovněž označil za „neposlušnou pohanskou holku, která přijde do pekla". Jana ale o tom, co viděla, nikdy nepochybovala. V hloubi duše věděla, že se skutečně bavila se svým zemřelým strýčkem, protože to byl jediný okamžik jejího dosud spíše tragického života, kdy měla pocit, že je součástí opravdové rodiny.

Teď už o svém strýčkovi pochopitelně nemluvila. S nikým. Ze zkušenosti věděla, že jakmile se o něm zmíní, následuje nějaká forma potrestání.

Zírala na hostinec a v břiše jí hlasitě kručelo.

„Ty máš taky hlad?"

Ten tichý hlásek Janu vyděsil. Otočila se a uviděla vedle sebe malou ošuntělou holčičku. Dítě ulice.

„Já *mám* hlad," pronesla otrhaná dívenka. „Pořád."

Jana se rozhlédla. Ulice byla až na tu malou zcela vylidněná.

„Promiň, ale já nic k snědku nemám," omlouvala se šeptem.

Holčička se usmála. „Až vyrostu, chci bejt stejně hezká jako ty."

Jana nad tím zcela nepochopitelným komplimentem zavrtěla hlavou a otočila se zpátky k hospodě.

„Ty tam chceš jít?" vyptávalo se děvčátko. „Prej tam straší."

Ano, v hospodě měl strašit duch, a vzhledem k tomu, že venku před hospodou se nic nedělo, musela Jana dovnitř. „Zůstaň tady," nakázala dívce a rozběhla se přes ulici. Zhluboka se nadechla a vrazila do hostince.

Dokázala to. Byla uvnitř.

Hospoda praskala ve švech. Do nosu ji uhodil pach alkoholu a potu. Na okamžik strnula, nebyla si jistá, co dělat teď, když ji dohasínající výboj odvahy dovedl až do hostince. Žádného ducha nikde neviděla. Možná se Charlotte mýlila.

Měla by se zeptat. Jistě, ale to znamenalo, že bude muset *promluvit s mužem*. Jana sice o chlapcích toužebně fantazírovala, ale tohle byli muži. Chlupatí a smradlaví a velcí. Připadalo jí zcela nemožné, že by s nějakým z těch potácejících se opilců měla zapříst hovor.

Nepatřila sem. Sklonila hlavu, nenápadně si přidržela nos, aby necítila ty odporné mužské pachy, a začala se rázně prodírat davem k výčepu. (Tedy, Jana by to popsala jako rázné prodírání. Podle nás se tím davem zdvořile proplétala.) Hospodský vzhlédl.

„Můžu vám nějak pomoct, slečinko?“ zeptal se. „Vy jste se ztratila?“

„Ne,“ zaskřehotala Jana. „Ne, nemyslím si, že bych se ztratila. Je tohle to… zařízení… kde…“

„Kde co?“ štěkl hospodský. „Mluvte nahlas, neslyším vás.“

Jana měla dojem, že je jí korzet strašlivě těsný. (To nebyl jen dojem. Korzety existovaly proto, aby byly co možná nejtěsnější.)

„Tumáte, na účet podniku.“ Hospodský nalil do skleničky brandy a přisunul ji Janě. Ta se na okamžik zhrozila, pobouřilo ji, že si vůbec dovolil jí něco takového nabídnout. Pak sklenici popadla a lokla si. Jako by jí hrdlo propálil tekutý oheň. Zalapala po dechu a sklenku odložila. „Je tohle to místo, kde –“

Už už se chystala vyslovit duch, když vtom místnost prořízl pronikavý křik. Jana sebou trhla a zvedla oči. Nad výčepem se ve vzduchu vznášela žena v bílé noční košili. Měla černé havraní vlasy, které jí povlávaly kolem hlavy, jako by plula v proudu řeky. Pleť měla zcela průsvitnou, ale oči jí žhnuly jako uhlíky.

Byla nejspíš ten nejkrásnější duch, jakého kdy Jana viděla. A že jich viděla pěknou řádku.

„Klidně se mě ptejte na cokoli, slečinko," pobídl ji hospodský, oči stále upřené na Janu. „Ale nemám na vás celej večer, víte."

Zjevně toho ducha neviděl.

„Ehm, to nic." Jana si ještě jednou srkla brandy a couvla od výčepu o kousek dál, aby si ducha té nešťastnice mohla lépe prohlédnout.

„Kam ho odvedli?" naříkala. „Kam odvedli mého manžela?"

Janu bodl osten soucitu.

„Kde je?" kvílel duch.

Jaká hrůza, pomyslela si Jana, být odloučena od své osudové lásky, tak krutě vytržena z náruče svého milovaného, to musí být jako přijít o kus duše. Bylo to strašné. Ale taky… strašně romantické.

„Já vím, že tu někde je," vřískal duch. „Vždycky tu je. Něco vám povím, já to tomu holomkovi pěkně vytmavím. Tomu budižkničemovi, ochmelkovi zatracenému!"

Aha. Ach ouvej.

Přízračná žena zvedla paži a ohnala se po Janině skleničce, která Janě prolétla kolem levého ucha a roztříštila se o zeď.

„Jemináčku!" vykvikl hospodský, protože letící sklenice si nemohl nevšimnout. „Ječící dáma je zpátky!" zalétl pohledem k hodinám na stěně. „A právě včas."

„Nestojí za zlámanou grešli!" hulákal duch. „Ochlasta!" Prolétl hospodou jako závan studeného vzduchu a vrátil se k výčepu, kde pro zdůraznění svých slov shodil ze zdi hodiny. „Zvrhlík!"

„Kde je ta zatrolená Společnost?" zaúpěl hospodský. „Už tu dávno měli bejt."

„Já vím, že toho šmejda skrýváte!" Ječící dáma chňapla po lahvi brandy a hodila ji po hospodském. Mušku měla přesnou. Hospodský se sesunul k zemi a už ani nemukl.

Takhle to dál nešlo. Jana se skrčila, aby nebyla tak dobrým cílem pro rozlícenou dámu, a plazila se po zemi do bezpečí, za výčep, kde mohla bezvládného hospodského využít jako štít. (Ach

ano, Jana vždy myslela hlavně na ostatní.) Lem šatů se jí lepil k podlaze polité alkoholem, což bylo poněkud nešťastné, ovšem v tuto chvíli nevyhnutelné.

Vykoukla zpoza skoleného hospodského a naskytl se jí pohled na celou scénu. Ječící dáma se dál hlasitým vřeštěním dožadovala, aby jí řekli, kde je její neschopný choť, a neustále se proháněla místností sem a tam. Štamgasti nadávali a strkali se ve snaze běsnícímu duchovi uhnout, ale nezdálo se, že by se jim chtělo hostinec opouštět. Nejspíš už na podobné věci byli zvyklí.

To je ale šlamastyka, pomyslela si ponuře Jana, když Ječící dáma shodila na zem obrovskou zavařovačku s nakládanými vejci. Teď už k ženě cítila jen pramálo soucitu. Tenhle duch rozhodně působí potíže, usoudila. Takže kde je ta zatrolená – ach, odpusťte ten nevybíravý výraz – Společnost?

A právě v tu chvíli, jako by ho svými myšlenkami přivolala, se v místnosti zhmotnil muž v černé masce. Vyskočil na stůl, vytáhl z kapsy jakýsi malý předmět a mrštil jím o zeď.

Předmět vybuchl, ozvala se rána a v místnosti se zablesklo.

Lidé strnuli. Potom se všichni v ohromeném tichu obrátili na muže v masce.

Jana se přistihla, že se na něj taky civí, a zajíkla se – ačkoli to mohl způsobit ten těsný korzet. Odstrčila hospodského stranou, aby lépe viděla.

Agent Společnosti byl mladý muž – což bylo zřejmé i pod černou maskou – ale Jana by ho rozhodně nenazvala chlapcem. Většina mužů té doby nosila knír, nebo přinejmenším licousy, ale on neměl ani jedno. Jana by ho nepopsala jako pohledného. (V předviktoriánské době by skutečně pohledný muž musel být bledý, protože opálení bylo pro rolníky, a mít podlouhlou, oválnou tvář, úzkou čelist, malá ústa a špičatou bradu. My víme. Taky tomu nemůžeme uvěřit.) Tenhle mladík měl čelist zcela zjevně hranatou, navíc měl příliš dlouhé vlasy. Ale očividně pocházel

z vyšších vrstev, měl na sobě pěkný vlněný kabát a draze vypadající kožené rukavice.

„Všichni ven!“ zařval a Jana se znovu přikrčila za výčep.

Návštěvníci hostince se bez remcání seřadili a ukázněně vyšli ven. Místnost byla najednou prázdná, až na dalšího muže v masce – tenhle byl mladší než ten první, rozhodně ještě chlapec, v mnohem ošuntělejším oblečení. Zjevně chodili ve dvojicích.

Ten, co hodil tím explodujícím předmětem, seskočil ze stolu.

„Teď se pozorně dívej,“ přikázal druhému agentovi. „Nejprve vyklidíme prostor. Potom ověříme totožnost ducha.“

Duch. Jana na něj málem zapomněla. Zvedla k duchovi oči. Ječící dáma už neječela, jen upřeně zírala na oba agenty.

Ten, co měl celou věc na povel, vytáhl z vnitřní kapsy kabátu malý zápisník vázaný v černé kůži a tužku. Opatrně notýsek otevřel (Janě to připomnělo Charlotte) a nalistoval označenou stránku.

„Pověz mi své jméno, duchu,“ obrátil se na přízračnou ženu, zněl skoro znuděně.

Ječící dáma se přitiskla zády ke stropu, ale neodpověděla. Druhý agent, ten menší s kšticí zrzavých vlasů a brýlemi, které měl, všimla si Jana, nasazené přes masku, pokročil vpřed. „Měla byste odpovědět,“ oslovil ducha. „Prosím.“

První agent na něj sykl, ať je zticha. Pak se znovu obrátil k duchovi. „Jste Claire Doolittlová, je to tak?“

„Ztratila jsem ho,“ špitl duch. Najednou zněl ztrápeně. „Vzali mi ho.“

„Koho?“ Agent se podíval do zápisníku. „Vašeho manžela? Pokud se nemýlím, vsadili ho do žaláře pro dlužníky. Nějaký problém s hazardem.“

Duch se zakýval ze strany na stranu, ale ani nepípl.

Agent znovu sklopil zrak ke svému sešitku. „Jmenoval se Francis Doolittle.“

„Frank,“ ucedil duch. „Byl to šejdíř.“

„Frank," zopakoval agent a novou informaci si zapsal. „Šejdíř." Znovu sáhl do kapsy a vytáhl stříbrné kapesní hodinky. „Dobře," kývl na druhého agenta, „teď se pořádně dívej. Když chceš ulovit ducha –"

Duch se sebe vyrazil tak hlasité a zoufalé zakvílení, že Janu opět zaplavila vlna soucitu. Pak Ječící dáma agentovi hodinky vytrhla. Nebo se o to aspoň pokusila, ale nepovedlo se jí to, protože její přízračně nehmotná ruka projela hodinkami a přístroj spadl na zem.

Pak se v rychlém sledu stalo několik věcí:

Agent, který všemu velel, se natáhl po hodinkách.

Ječící dáma vytušila možnost úniku a slétla ze stropu dolů.

„Zdrhá!" vykřikl zrzek.

Jeho nadřízený mrštně vyskočil a dopadl na nohy vedle ducha. „Rychle, vezmi ty hodinky! Jsou –" Ale rozkaz nedořekl, protože zrzek se nemotorně vrhl vpřed a snažil se ducha povalit, ale místo, aby ho chytil, prolétl jím skrz – samozřejmě – a neohrabaně se svalil za výčep, kde se ukrývala Jana.

V tu chvíli Jana vyskočila na nohy.

Všichni, včetně ducha, na ni upřeli pohled.

„Ehm, dobrý večer," mávla na ně Jana. „Já jsem, ehm… spala… psala… a pak spala."

Rozhostilo se absolutní ticho. Nikdo se ani nehnul, kromě toho zrzavého, který zaúpěl a promnul si spánky. Duch se ale odhodlaně rozlétl přímo k Janě.

„Spala," utrousil skepticky první agent.

„Já… já…" koktala Jana. „Byla jsem opilá. Pila jsem… brandy."

„Jistě."

Ječící dáma už u ní byla až nepříjemně blízko a Jana se ze všech sil snažila předstírat, že ji nevidí.

„Ahoj," zašveholila Ječící dáma.

Jana na sobě cítila pohled maskovaného muže. Rychle zvedla

oči ke stropu. Pak se zadívala na stůl. Cokoli, jen aby se nemusela dívat na ducha.

„Ty jsi krásná," vydechla Ječící dáma.

Jana zrudla. Neměla tušení, jak na něco takového odpovědět, především proto, že jí žijící lidé celý život opakovali, jak je všední a nezajímavá.

Taková obyčejná dívka.

A…

Ach bože. Doufám, že se jí povede si najít zaměstnání… někde.

A…

Šmankote, ta je ale nezajímavá. (Janě vždycky vrtalo hlavou, pokud je tak nezajímavá, proč mají lidé neustále potřebu to komentovat?)

Duchům ale připadala neodolatelně krásná.

V Janě to vzbuzovalo dojem, že v posmrtném životě je něco velmi, velmi špatně.

„Vypadáš jako můj Jamie," pokračovala zasněně Ječící dáma. „Když za ním zapadalo slunce." Jana netušila, kdo tenhle Jamie měl být, ale zemřelá o něm měla zjevně úplně jiné mínění než o svém manželovi. „A když mu jemný vánek čechral rudé vlasy," vrkala.

Janina ruka bezděky vylétla nahoru a odhrnula pár neposlušných pramínků jejích nezajímavých vlasů z jejích stejně nezajímavých očí. Jana se dál houževnatě, zoufale snažila ducha ignorovat.

První agent těkal mezi duchem a Janou očima, hlavu skloněnou k rameni.

„Jéje, to je ale hodin," ukázala Jana na místo, kde ještě před chvíli visely hodiny. „Budu muset jít."

Ten zatrolený duch k ní vzduchem připlul ještě blíž. Jana takové už znala. Ještě chvíli a bude na ní viset jako moucha na muchlapce, a to si Jana nemohla dovolit. Ne teď.

Ustoupila o další dva kroky. Duch ji následoval. „Takový půvab jsem ještě nikdy neviděla," vzdychal. „Jsi překrásná." Omotal kolem Jany paže.

Jana se na agenty nervózně usmála. „Nerada bych vás vyrušovala od vaší důležité práce. Takže prostě zůstanu stát. A nebudu se hýbat."

První agent se na Janu zmateně zamračil. Pak se sklonil a sebral z podlahy hodinky. Obezřetně k Janě a duchovi došel, a když byl až u nich, zašeptal: „Duchu, budiž přemístěn."

„Co to děláte?" zajímala se Jana.

Agent jí neodpověděl. Místo toho hodinky zvedl vysoko do vzduchu a majznul jimi ducha po hlavě.

(Chápeme, drazí čtenáři, že je to velmi přízemní způsob, jak něco takového popsat, nicméně po řadě revizí a několika důkladných hledáních ve slovníku synonym jsme došly k závěru, že to je skutečně nejpřesnější popis. Majznul ho po hlavě.)

Kolem Jany se prohnal ledový průvan a odfoukl jí vlasy z tváře. Stříbrné hodinky se rozzářily a pak k Janině hrůze ducha vcucly. Puf – a Claire Doolittlová byla fuč. *Pryč.* Ale kde?

Jana na hodinky zírala a doufala, že se duchovi nic nestalo, ale hodinky se roztřásly a vibrovaly a nadskakovaly, jako by se z nich duch snažil uniknout. Agent řetízkem komíhal, dokud se hodinky klepat nepřestaly. Pak se rozmáchl, jako by je chtěl hodit svému zrzavému pomocníkovi, ale nakonec si to rozmyslel, zabalil je do hadříku a strčil do kapsy.

Všechno to působilo tak zlověstně. „Kam se poděla? Je uvnitř?" prořekla se Jana.

Agent se k ní prudce otočil a probodl ji pohledem. „Takže jste ji *viděla*."

Zatroleně. Od té noci v červeném pokoji se Jana řídila následujícími pravidly:

Pravidlo č. 1: Nikdy nikomu neříkejte, že vidíte duchy. Nikdy. Ani za nic. *Nikdy.*

Pravidlo č. 2: Nikdy s duchem nerozmlouvejte ani na něj nereagujte v přítomnosti živého člověka.

Pravidlo č. 3: I kdyby vás to lákalo sebevíc, i kdyby ten duch byl sebezajímavější, i kdyby to byla sebenaléhavější situace, vždy, za všech okolností se řiďte pravidly č. 1 a 2.

„N-ne, neviděla jsem ji," koktala Jana. „Teda ho, myslím ho. Neviděla jsem nic."

Agent přimhouřil oči. „Kdo jste?"

„Nikdo, pane."

„Někdo přece být musíte," namítl. „Přinejmenším jste vidoucí. A odněkud jste sem přišla. Odkud?" V ruce se mu opět objevil zápisník. Janu zaplavila panika. Pravidla ohledně duchů (což byla stejně spíš doporučení) dodržovat uměla, ale lhát se nikdy nenaučila.

„Ujišťuji vás, pane, že nejsem nikdo zaznamenáníhodný," přesvědčovala ho, ale nezabránila mu tím, aby si ji zaznamenal do svého notýsku. „Omluvte mě prosím, nebo přijdu pozdě." Udělala spěšné pukrle a vykročila ke dveřím. Agent jí ale zastoupil cestu.

„Pozdě? Kdo vás čeká v tak pokročilou hodinu?"

„Moje studentky," vyhrkla Jana. „Jsem učitelka. Učím matematiku."

„Učíte matematiku. Uprostřed noci."

„Ano," kývla Jana. „Jen si představte, jak se asi moje studentky strachují."

Agent se zamračil a zjevně se chystal vypálit další otázku, ale v tu chvíli se zvedl hospodský (který teprve teď nabyl vědomí) a postavil se. „Co se stalo?" mumlal omámeně.

Agent ho probodl očima. „Kdo jste, pane?"

„Já jsem Pete, očividně." Promnul si bouli velikosti husího

vejce, která se mu udělala na zátylku. „Tahle hospoda mi patří. Vy máte masku. Takže jste ze Společnosti. Dostali jste toho ducha?“

„Ano,“ odpověděl agent.

„Tak to mě mrzí, že jsem o to přišel.“ Pete se rozhlédl po zdemolovaném hostinci. „Ale hlavně že je pryč.“

Agent se obrátil zpátky k Janě, která se tiše plížila ke dveřím. „Na jaké škole učíte?“ zeptal se.

Jana se zastavila. „Ach, o té jste dozajista nikdy neslyšel.“

„Tady poblíž je jedna škola,“ ozval se za nimi zrzek. „Učíte v Lowoodu? Možná se tedy znáte s –“

„Nejspíš budete chtít vyplatit svoji odměnu,“ vložil se do toho netrpělivě hospodský Pete. Bylo na něm vidět, že chce co nejrychleji dát krčmu do pucu a znovu otevřít. Podrbal se na bradě. „Deset liber, je to tak?“

„Patnáct,“ opravil ho agent a neochotně se od Jany otočil zpátky k hospodskému, který sáhl po měšci s penězi a pomalu, nabručeně začal do agentovy dlaně odpočítávat mince. V šilincích, ne librách, což znamenalo, že to bude chvíli trvat.

Jana věděla, že teď má šanci. Rozběhla se, cestou ještě ze země zdvihla jedno nebo dvě nakládaná vejce, protože se už dávno naučila, že pokud je někde jídlo zdarma, nikdy neodcházejte, aniž byste si nějaké nabrali.

„Počkejte, potřebuju s vámi mluvit,“ volal za ní agent, zatímco mu Pete zoufale rozvláčně odpočítával peníze. „Počkejte!“

Ale to už Jana vyrazila ze dveří. Otrhaná holčička stála pořád na tom samém místě, kde ji zanechala.

„Viděla jsi ducha?“ zeptala se.

„Utíkej, rychle!“ křikla na ni Jana. Holčička se dala do běhu a Jana taky.

Ve chvíli, kdy vkročila na školní pozemky, objevil se vedle ní pan Brocklehurst.

„Slečno Eyrová! Kde se v tuhle pozdní hodinu potulujete? Nachytal jsem vás!“ Ukázal na zem. „Za trest budete klečet na zrní!“

Janu z toho pomyšlení zasvědily jizvy na kolenou. Ale pan Brocklehurst už byl naštěstí mrtvý.

Což bohužel neznamenalo, že by byl méně otravný.

„Víte, já měl ženu,“ otřel si z koutku neexistujícího oka neexistující slzu. „A děti. Co s nimi teď bude?“

Jana zvažovala, jestli jí ho má být líto, ale pak kolem proplulo pár obětí Hřbitovní nemoci, a tak usoudila, že ne.

„Vypadáte dobře, slečno Eyrová,“ všiml si pan Brocklehurst a přimhouřil oči. „Prosím, ani mi neříkejte, že ve škole zvýšili příděly jídla. To si slečna Templová pěkně odskáče!“

Janě zakručelo v břiše. Dvě nakládaná vajíčka její hlad moc neutišila. Prošla kolem ducha a zamířila do školní budovy.

„Okamžitě se vraťte!“ zaječel pan Brocklehurst. „Slečno Eyrová!“

„Nechte mě na pokoji,“ ucedila Jana. „Ted už nikomu ublížit nemůžete.“

Pan Brocklehurst frknul, ale k její neskonalé úlevě ji nenásledoval.

Na schodišti vedoucím do patra našla schoulenou Charlotte, jak za svitu svíce usilovně píše. Charlotte psala pořád, neustále, celý svět jí v tu chvíli byl lhostejný, pořád jen něco škrábala do toho svého notýsku. Jana měla Charlotte velmi ráda. Byla to trošku zvláštní dívka, ale tím radši ji Jana měla. Charlotte byla jejím nejoblíbenějším ne-duchem v Lowoodu, ale právě v tu chvíli byla příliš rozrušená, než aby se s ní bavila.

Skoro se jí povedlo kolem ní projít bez povšimnutí, ale vtom Charlotte zvedla hlavu.

„Říkala jsi něco o ubližování?“ zeptala se se zájmem. „Pověz mi víc.“

„Ach, Charlotte, dobrý večer. Neviděla jsem tě.“ Jana rychle vymýšlela, jak se vyhnout odpovědi. „Všimla sis, jak dnes v noci vypadá měsíc?“

„Ano, je velmi kulatý. Cos to říkala o tom ubližování?“ Charlotte tiskla hrot tužky k papíru.

„Ty jsi o ubližování něco psala?“ opáčila Jana.

A najednou to bylo, jako by se ocitly ve slepé uličce, tváří v tvář proti sobě, jako soupeři ve hře, kteří netuší, podle jakých pravidel mají hrát.

„Velice se omlouvám, Charlotte, ale jsem poněkud zemdlená. Asi si půjdu lehnout.“

„To je Charlotte Brontëová?“ ozval se zpod schodů tlumený hlas pana Brocklehursta. „Taky se tu potuluje uprostřed noci? To je nepřípustné. Ta ostuda! Měla by být potrestána.“

Jana byla ráda, že ho Charlotte neslyší.

„Byla jsi v té hospodě?“ pokračovala ve výslechu Charlotte. „Říkala jsem si, že tam nejspíš půjdeš. Já bych tam rozhodně šla, kdybych neměla zakázáno opouštět školu.“

Té všetečce zjevně nic neuniklo.

Jana se snažila vyloudit ve tváři pohoršený výraz. „Proč bych proboha chodila do hospody? Mladá žena v mém postavení nemá na takovém místě co dělat. Ne, ne, v žádném případě jsem v hospodě nebyla. Jen jsem si dopřávala půlnoční procházku.“

Charlotte přikývla. „A byl tam ten duch? Viděla jsi agenty Společnosti? Povedlo se jim toho ducha chytit? Bylo to vzrušující?“

Jana měla sto chutí se kamarádce se svým tajemstvím svěřit, jenže tím by zcela určitě porušila pravidlo č. 1, a tak prostě odpověděla: „Ujišťuji tě, jen jsem se byla projít při měsíčku. Víš, že se ráda procházím. Nuže, dobrou noc, Charlotte.“

Vystoupala po schodech do své mrňavé komůrky.

Kde už na ni čekala Helena Burnsová. Její nejlepší kamarádka a neoblíbenější duch na celém širém světě.

„Díkybohu, jsi zpátky! Co se stalo?“ Helena měla oči navrch hlavy a průsvitné tváře zrudlé horečkou, která ji před lety připravila o život.

Jana skryla tvář do dlaní. „Bylo to hrozné. On prostě… toho nebohého ducha majznul po hlavě.“ A pak ze sebe spěšně vysypala celou historku.

„Takže Společnost opravdu dokáže to, co tvrdí,“ podotkla Helena, když Jana domluvila.

„Ano.“ Jana skopla z nohou boty a začala se potýkat se všemi vrstvami svého těsného oděvu. „Jsou tak ukrutní. Ani se neobtěžovali si s tím duchem promluvit. Prostě ho jen chtěli polapit. Vždyť ta žena ani nedělala tak velké potíže…“ Jana si vybavila sklenku s brandy tříštící se o zeď. Shozené hodiny. Rozbitou sklenici nakládaných vajec. „No, sice potřebovala pomoc, ale rozhodně si nezasloužila být uvězněná v kapesních hodinkách.“

„Kapesní hodinky. To je příšerné,“ otřásla se Helena. „Musí to tam být strašně stísněné. A k tomu to tikání.“

Jana se převlékla do noční košile a sfoukla svíčku. Schoulily se společně na Janině malé, hrbolaté posteli, jako to dělaly vždycky, ačkoli spát potřebovala jen jedna z nich. Jana drahnou chvíli upírala pohled do ztemnělého stropu a pak vyhrkla: „Zítra možná Společnost přijde sem.“

Helena se zprudka posadila. „Sem?“

Jana se taky zvedla. „Ano. Ti Agenti se o mě velice zajímali. A jeden z nich uhádl, že učím v Lowoodu. Pokud sem přijdou, musíš se schovat.“

„Budu se držet z dohledu,“ slíbila Helena.

Jana se na chvíli odmlčela. „Je na čase odsud odejít. Tentokrát to myslím vážně.“

Heleně se zachvěl spodní ret. „Ty bys mě opustila?“

„Já tě nikdy neopustím! Myslela jsem to tak, že odejdeme obě. Společně, jako vždycky.“

Helena byla Janina první kamarádka, její jediná kamarádka v Lowoodu, než přišla Charlotte. Stála při Janě, i když se od ní všichni za trest odvrátili. A milovala Janu navzdory její obyčejnosti a řadě dalších nedostatků.

Jenže když jí bylo čtrnáct let, zemřela. Toho jara propukla v Lowoodu obzvlášť hnusná epidemie Hřbitovní nemoci. V květnu už bylo v karanténě čtyřicet pět žaček z celkových osmdesáti a Helena byla mezi nimi. Slečna Templová jednou v noci Janě pomohla nepozorovaně projít kolem ošetřovatelek na marodku, kde Helena ležela. Umírala.

Jana si vlezla k Heleně do postele. „Heleno, neopouštěj mě," zašeptala.

„Nikdy," slíbila Helena. „Vezmi mě za ruku."

Jana pevně stiskla kamarádčinu dlaň a snažila se nevnímat, jak zkřehlé a studené má prsty. Usnuly, a když se Jana ráno probudila, Helenino tělo bylo bledé a nehybné.

A nad ním stál Helenin duch.

„Ahoj," usmál se rošťácky. „Tak to vypadá, že tady zůstanu."

U zemřelých bylo vždycky nejisté, kdo zůstane jako duch a kdo se odebere na onen svět. Ale Helena splnila svůj slib a zůstala s Janou. A Jana jí na oplátku přísahala, že je nikdy nic nerozdělí. Helena byla pro Janu něco jako sestra, kterou nikdy neměla. Nemohla – a ani nechtěla – ji opustit. Jenže teď se děsila, že nazítří vtrhne do Lowoodu Společnost. A pokud ne nazítří, tak jindy, byla to jen otázka času. Bylo tu tolik duchů, že dřív nebo později začne některý z nich zlobit. A nejspíš to bude pan Brocklehurst.

„Vždyť ani nemáme kam jít," namítala Helena.

„Najdu si práci."

„Jakou?"

„Mohla bych být třeba švadlena."

„Tvoje šití stojí za starou belu," ušklíbla se Helena. „Víš, že tě mám ráda, ale šít prostě neumíš."

„Tak budu prát a žehlit oblečení."

„Jen si představ, jak z toho budeš mít zarudlé a rozpraskané ručky."

„Tak půjdu někam dělat vychovatelku."

Helena zamyšleně přikývla. „Učitelka jsi dobrá," souhlasila. „A děti máš ráda. Ale na guvernantku jsi až moc krásná."

V tomto ohledu byla Helena stejná jako ostatní duchové. Měla za to, že Jana je krasavice, ačkoli to byla Helena, se svou porcelánovou pletí, modrýma očima a dlouhými, zlatými vlasy, za kým by se, pokud by zůstala naživu, všichni otáčeli. „Co s tím má společného to, jak vypadám?" zeptala se Jana.

„Jsi tak nádherná, že by ti pán domu neodolal a zamiloval by se do tebe," vysvětlila Helena. „Byl by to strašný skandál."

Janě to zas tak strašné nepřipadalo. „To bych zvládla."

„Věř mi, dopadlo by to špatně," trvala na svém Helena.

„Prosím, Heleno. Musíme odejít. Slib mi, že půjdeš se mnou. Že se o to aspoň pokusíš."

„No dobře, půjdu s tebou. Pokusím se," vzdychla Helena.

Znovu umlkly. Jana zvenčí zaslechla truchlivé zavrkání hrdličky. Blížil se rozbřesk. Za pár hodin má hodinu francouzštiny. Francouzština jí šla. Taky uměla trochu italsky. Zvládala časovat latinská slovesa. Nebyla špatná ani v matematice. Lowood byl sice krušné místo k dospívání, ale vzdělání jí poskytl kvalitní. Studovala tu klasickou literaturu, dějiny i náboženství. Byla zběhlá v etiketě a mravech. Uměla vyšít polštářek a uplést ponožky (ačkoli ponožku dokončila za celý život jen jednu, dvě už by podle ní byly moc). Obstojně hrála na piano a vynikala v malbě, kresbě a vůbec čemkoli výtvarném. A opravdu *byla* dobrá učitelka, opakovala si v duchu. Byla by z ní skvělá guvernantka.

„Chceš přece být malířka," prohlásila Helena, jako by Janě četla myšlenky. „To bys měla zkusit. Stát se slavnou malířkou."

Jana si při představě, že by byla v čemkoli slavná, jen posměšně odfrkla. „Ano, jistě, bohužel jsem v poslední době neviděla moc inzerátů od lidí, kteří by sháněli slavné malíře."

„Nikdo právě neshání ani guvernantky." To byla pravda. Jana každý týden procházela v novinách rubriku s nabídkami práce ve snaze najít možnost úniku z Lowoodu, ale vychovatelky momentálně skutečně nikdo nehledal. Zdálo se, že o všechny bohaté děti v Anglii je už patřičně postaráno.

„Takže zatím nikam nepojedeme," uzavřela to Helena.

„Ne," souhlasila pochmurně Jana. „Zatím asi vážně nikam nepojedeme."

Kapitola třetí

Alexandr

Jen co vstoupil na pozemek lowoodské školy, ocitl se Alexandr Blackwood v obležení duchů.

Celkem jich bylo sedmadvacet. To bylo nezvykle vysoké číslo.

Alexandr Blackwood měl s duchy své zkušenosti. Vlastně to byla jeho práce. (Tedy jeho hlavní práce. Práce, díky které měl na zaplacení účtů. Bokem ještě – no, o tom si povíme později.) Ale teď tu nebyl kvůli duchům, byl tu kvůli dívce. Dívce, kterou potkal včera večer v Tullyho hostinci, té, o níž si myslel, že by mohla být vidoucí. Místo toho ho ale obklíčilo sedmadvacet duchů; dvacet šest mladých dívek a jeden duch muže, který žádal, aby byla vyšetřena jeho vražda.

„Posloucháte mě?“ domáhal se duch. „Byl jsem *zavražděn*.“

Alexandr si do notýsku poznamenal: *Dvacet sedm duchů. Jeden z nich tvrdí, že byl zavražděn.*

Dívky byly nejrůznějšího věku, měly nejrůznější barvy vlasů i očí i pleti, a nejspíš měly i různá – ehm – jména, domyslel si Alexandr (ačkoli s oficiálním představováním se neobtěžoval),

ale jedno měly společné: všem se ve tváři zračil smutek svědčící o krátkých, krušných životech bez lásky.

No, a taky měly společné to, že byly všechny mrtvé.

„Mně zabil pan Brocklehurst," pronesla průsvitná dívka v šatech z čehosi, co připomínalo bezbarvou pytlovinu. Rty měla lehce promodralé, jako by jí ve chvíli, kdy zemřela, byla zima. „Zamkl mě na pět hodin do kumbálu. Když se mě konečně někdo vydal hledat, byla jsem mrtvá."

Alexandr povytáhl obočí.

„Chtěl jsem, abys přemýšlela o tom, cos provedla," bránil se duch pana Brocklehursta.

„Mně zabil taky," přidala se další dívka. Tahle měla na krku i na pažích rudé podlitiny a přes ně zuřivé šrámy, jako by se podlitiny snažila rozdrásat. „Jsem alergická na pytlovinu."

(Drazí čtenáři, ahoj, to jsme zase my. Trochu jsme se v tom pošťouraly a zdá se, že hesián – též známý jako jutová tkanina či pytlovina – se začal vyrábět až v roce 1855. To aspoň říkají nejrozšířenější teorie. Pošťouraly jsme se v tom ještě trochu víc a zjistily jsme, že pytlovinu ve skutečnosti vynalezl pan Brocklehurst, aby měl čím trýznit studentky své školy. Zbytek světa hesián objevil až o mnoho let později. Tak, a teď už to víte.)

Alexandr se zadíval na ducha pana Brocklehursta, který jen pokrčil rameny.

„Svědění prospívá duši," pronesl. „Podněcuje k modlitbě."

Alexandr se vydal k rozpadající se školní budově, zatímco duchové si mu dál trpce stěžovali na pana Brocklehursta. Ten všechna obvinění odrážel dalšími a dalšími výmluvami.

Dveře se s vrzáním otevřely ještě dřív, než stihl Alexandr zaklepat, a škvírou v nich na něj zamžourala další dívka. Měly bychom asi dodat, že tahle byla živá.

Zvedla lorňon neboli brýlová skla připevněná na delší rukojeti. „Vy musíte být ze Společnosti! Poznávám vás podle masky.

Povídá se, že agenti nosí masky proto, aby duchové neviděli, jak vypadají. Je to pravda?"

„Jmenuji se Alexandr Blackwood a potřebuji mluvit s jednou z vašich učitelek."

„Přišel jste kvůli té vraždě?" zeptala se napjatě živá dívka.

„O té vraždě vám klidně něco povím," ozval se duch pana Brocklehursta. „Ostatně jsem byl přímo u toho."

„Potřebuji mluvit s jednou z vašich učitelek," zopakoval Alexandr.

„Se kterou?"

No, to bylo poněkud ošemetné. Alexandr nevěděl, jak se ta domnělá učitelka jmenuje. „Rád bych nejprve viděl všechny." Byl si poměrně jistý, že když si prohlédne všechny místní učitelky, tak tu dívku z hostince pozná, ačkoli kdyby po něm někdo chtěl, aby ji popsal, nejspíš by nemohl s jistotou říct ani to, jakou barvu měly její vlasy a oči. Byla spíš menší, to si pamatoval. A měla na sobě šedivý kabát.

„Neměl by s vámi být ještě jeden agent?" zajímala se dívka a nakukovala mu přes rameno, jako by se někdo skrýval ve vzrostlé trávě lemující pěšinu, která vedla od brány ke dveřím školy. „Slyšela jsem, že chodíte vždycky ve dvojicích."

„Dnes pomocníka nepotřebuji." Při vzpomínce na včerejší noc se otřásl. Copak by se někdo, kdo má všech pět pohromadě, pokoušel *povalit* ducha? Skoro kvůli tomu nemehlu nesplnil úkol.

„Zajímavé." Dívka sundala z nosu brýle a začala cosi psát do notýsku.

„To je Charlotte," přispěchal nápomocně pan Brocklehurst. „A kdybych nebyl po smrti, tak bych –"

„Přestaňte," skočil mu do řeči Alexandr. Rozhodně nebyl zvědavý na to, jakého trestu by se ta dívka dočkala. Vlastně mu začínalo být vcelku jasné, proč by pana Brocklehursta chtěl někdo zavraždit.

Dívka zvedla oči od sešitu. „Prosím?“

„Chci říct, přestaňte zdržovat.“ Alexandr ji sjel významným pohledem a pak se přes ni zadíval do vstupní haly. „Musím to vyřídit rychle. Slečno…?“ Věděl, že se jmenuje Charlotte, ale oslovovat mladou dámu pouze křestním jménem bylo nepřípustné.

„Pardon.“ Dívka si uložila notýsek i tužku a ukročila do strany, aby mohl vejít. „Víte, já jsem spisovatelka. Charlotte Brontëová, k vašim službám.“

„Moc rád vás poznávám, slečno Brontëová.“ Alexandr vstoupil do školy a duchové zemřelých studentek se trousili za ním. „O čem píšete?“

„O všem,“ opáčila slečna Brontëová. „Ale poslední dobou hlavně o vraždě.“

„Oblíbené téma.“ Prohlédl si ji trochu důkladněji: vražda (a pomsta za vraždu) byla jedním z témat, o které se on sám osobně zajímal nejvíce. „Píšete konkrétně o této vraždě?“

Slečna Brontëová nasadila prázdný výraz. „Dalo by se to tak říct,“ odtušila.

„A k jakému jste došla závěru?“

„Že panuje všeobecná shoda, že teď, když je pan Brocklehurst pryč, se nám žije mnohem lépe, takže co sejde na tom, kdo to udělal?“

„Vždyť stojím přímo tady!“ zvolal pan Brocklehurst.

„Ať už ho zabil kdokoli, prokázal nám tím veliké dobrodiní,“ pokračovala slečna Brontëová, protože ducha pochopitelně neslyšela.

„Ach tak. Takže mi neprozradíte, kdo to podle vás udělal?“

Slečna Brontëová zavrtěla hlavou.

To považoval svým způsobem za chvályhodné, nicméně vyšetřování vraždy mu mohlo posloužit jako skvělá záminka k tomu, aby si dal předvolat celý učitelský sbor. Nechtěl, aby se rozkřiklo, že tu hledá mladou dámu, kterou potkal v hospodě.

„Výborně. Tak já tu vaši vraždu vyřeším."

„To není *moje* vražda," ohradila se slečna Brontëová. „Je to *naše* vražda, tedy prospěla nám všem."

„Dovolíte tedy, abych zašel za vašimi učitelkami?"

„Jistě, ano, rovněž chci, aby ta vražda byla vyřešena," vzpamatovala se slečna Brontëová. „Prosím, pojďte za mnou."

„Slečna Brontëová si myslí, že mě otrávila slečna Eyrová. Četl jsem jí přes rameno, když si to psala do sešitu." Pan Brocklehurst vzdychl. „Jsou kamarádky. Což podle mě dává smysl. Obě jsou to nevděčné malé lhářky."

„Vy věříte, že to udělala slečna Eyrová, že?" zeptal se Alexandr. Ale jen aby potvrdil duchovy hypotézy, rozhodně ne proto, že rád lidi šokoval.

Slečna Brontëová zbledla jako stěna. „Jistěže ne. Proč bych si něco takového myslela?"

Alexandr vytáhl svůj vlastní zápisník. *Jedna ze studentek má za to, že Brocklehursta otrávila slečna Eyrová,* poznamenal si. Pak se otočil ke slečně Brontëové: „Dobrá. Prosím, shromážděte všechny učitelky."

Slečna Brontëová zvedla bradu. „Radši bych to nedělala, dokud mi nesdělíte, jestli se mou kamarádku chystáte zatknout."

Alexandr se zamračil.

„Mně nevyděsíte."

Alexandr se kabonil dál.

„Ani s tou maskou se vás nebojím."

Ještě zuřivější zamračení.

„Dobře. Jak chcete. Ale pamatujte, je to moje kamarádka, a i kdyby ho zabila, pomohla tím celé škole. Vůbec netušíte, jak hrozné tu panovaly poměry. Byla to sebeobrana."

„Vím o té pytlovině."

„Daisy byla alergická na pytlovinu!" Slečna Brontëová vytáhla z kapsy svůj notýsek a naškrábala do něj cosi, co vypadalo jako *ví*

o té pytlovině. „Dobrá, dobrá, jděte si vyřešit tu vraždu, ale nezatýkejte nikoho, koho mám ráda."

Alexandr se snažil potlačit úsměv. „Nic neslibuji, slečno Brontëová."

O pár minut později se ocitl v salonu, přímo uprostřed, a kolem něj jako publikum stály v kruhu učitelky a studentky školy (mrtvé i živé). Bylo tu našlapáno a zdálo se, že všichni mluví najednou, hašteří se o té vraždě, o tom, jak se od té doby poměry ve škole zlepšily, a probírají nejnovější teorie ohledně možného pachatele.

A… pak tu bylo ještě jedno téma, které rezonovalo celou místností. Poněkud nepříjemné téma. Nepříjemnější než vražda. Nepříjemnější než to, že vrah (či spíše vražedkyně) je pravděpodobně s nimi v této místnosti. A to téma bylo –

„Chlapec," pronesla jedna z dívek, a rozhodně ne šeptem, takže to Alexandrovi neuniklo. „Je tu *chlapec*."

„Takhle vysokého kluka jsem ještě nikdy neviděla," ozvala se jiná dívka kdesi vzadu. „A s tak černými vlasy."

„Vždyť jsi ještě nikdy neviděla žádného kluka, tak jak můžeš vědět, jestli je vysoký nebo ne?"

„Vypadá, jako by přímo vykročil z knihy."

„Myslíte, že si sem přišel vybrat nevěstu?"

„Nejspíš se ožení s jednou z učitelek."

„Se slečnou Scatcherdovou? Nebo slečnou Smithovou?"

„To spíš se slečnou Templovou. Ta je nejhezčí. Jen si představte, jaké by spolu měli krásné děti."

Alexandr cítil, jak mu pod maskou hoří tváře. Netrvalo dlouho a živé dívky si začaly prsty pročesávat vlasy a štípaly se do lící, aby jim dodaly zdravější barvu. Dokonce s tím začalo i pár duchů.

Alexandr spěšně vyhledal učitelky, které stály v řadě vedle dveří. Jedna z nich musela být zaručeně slečna Scatcherdová, pokud se dalo usuzovat z jejího kyselého výrazu. Další byla vysoká,

půvabná žena, pravděpodobně slečna Templová. Třetí mohla být slečna Smithová. A čtvrtá byla ta dívka z hospody.

Jejich oči se střetly a dívka se zapýřila a uhnula pohledem.

„Vy," vykročil k ní Alexandr. „Jak se jmenujete?"

Její rty se pohnuly, a vyšel z nich nějaký zvuk, ale byl tak tichý, že ho přes halasící živé i neživé studentky nebylo slyšet.

„Božínku!" vyjekla falešným šeptem jedna z dívek. „On se přišel oženit se slečnou Eyrovou!"

Slečna Eyrová. Ta, co si o ní slečna Brontëová myslí, že zabila pana Brocklehursta.

Alexandr vzdychl. Aspoň ji však našel. „Slečno Eyrová," oslovil ji, „mohl bych si s vámi pohovořit o samotě?"

Slečna Eyrová ani nepípla, ale když vyšel ze salonu, následovala ho – ačkoli nejdřív ji musela slečna Templová šťouchnout do žeber.

Než se za nimi zaklaply dveře, zachytil Alexandr pohled slečny Brontëové. *Nezatýkejte ji!* odezíral jí ze rtů.

„Slečno Eyrová," spustil, jakmile se dveře zavřely a byl si jistý, že jsou ve vstupní hale sami. „Přišel jsem si s vámi promluvit."

„Se mnou, pane? Všichni říkají, že jste sem přišel vyšetřit tu vraždu."

„Ne tak docela," vykrucoval se Alexandr. „Původně jsem přišel za vámi."

„Proč za mnou? Nic jsem nespáchala."

No, možná spáchala vraždu pana Brocklehursta, ale o to teď nešlo.

„Jistěže ne, neudělala jste nic špatného," pronesl spěšně. „Jsem ze Společnosti pro přemisťování vzpurných duchů. Možná jste o ní už slyšela."

Slečna Eyrová neodpověděla.

„No, tedy, myslím, že jste o nás už asi slyšela. To proto jste včera byla v tom hostinci? Protože jste věděla, že přijdeme?"

Slečna Eyrová mlčela.

Alexandr si odkašlal. „Vím, že jste toho ducha viděla. Což z vás dělá vidoucí, jak tomu říkáme."

Slečna Eyrová… dál mlčela.

Alexandr zkusil jinačí taktiku. „Neměla byste se za svou schopnost stydět. Vlastně je to velmi vzácný a cenný dar. Jste díky němu jedinečná. Výjimečná."

Slečna Eyrová svraštila čelo, ale dál mlčela jako zařezaná.

„Talentované jedince, jako jste vy, ve Společnosti velmi potřebujeme. Obvykle ženy samozřejmě nezaměstnáváme, ale mám za to, že v tomto případě bychom mohli udělat výjimku."

Nic.

„Snažím se vám nabídnout práci," vzdychl Alexandr. „U Společnosti."

Slečna Eyrová lehce vykulila oči. Něco takového zjevně nečekala.

„Co na to říkáte, slečno Eyrová?"

„Myslím…" Slečna Eyrová se zamračila.

Jistě, zcela pochopitelně ji naprosto ohromilo, že se na ni tak náhle a nečekaně usmála štěstěna.

„Myslím, že musím odmítnout. Budu guvernantkou," dořekla.

Alexandrovi klesla čelist. „Guvernantkou! Ale proč?"

„Je to můj celoživotní sen. Vždycky jsem se chtěla stát vychovatelkou. Děti jsou zkrátka k zulíbání."

„Ale…" Alexandra to dokonale vykolejilo. „Copak máte kvalifikaci na to stát se guvernantkou?" Protože bylo zcela jasné, že má jedinou a nejdůležitější kvalifikaci, která se požadovala po agentech Společnosti: schopnost vidět duchy.

„Kvalifikaci?" Slečna Eyrová zavrtěla hlavou. „Ach, byla jsem zrozena k tomu, abych se stala vychovatelkou." A vysypala ze sebe dlouhý seznam věcí, které může děti naučit: bylo mezi nimi cosi o latinských slovesech a pianu a klasické literatuře.

Alexandr se zamračil. „Obávám se, že vám nerozumím."

„Budu guvernantkou," zopakovala slečna Eyrová. „Mockrát vám děkuji."

Alexandr se zakabonil. „Opravdu vás nepřesvědčím, abyste vstoupila do služeb Společnosti? Kdybyste ráčila se mnou jet do Londýna, ukážu vám –"

„Budu guvernantkou!" Slečna Eyrová si přitiskla ruce na pusu. „Omlouvám se. Nemohli bychom radši vyšetřit tu vraždu?" Otočila se na patě a otevřela dveře do salonu.

Uskočilo od nich hned několik děvčat (slečna Brontëová mezi nimi). Rozprchla se na opačnou stranu místnosti, jako by se v žádném případ nepokoušela odposlouchávat za dveřmi. Alexandr naštěstí o tom vidění duchů a práci pro Společnost nemluvil nikterak hlasitě. Studentky už touhle dobou nejspíš měly vymyšlená jména dětí, které se slečnou Eyrovou dozajista co nevidět počne.

Ajaj.

Alexandra zmátlo, jak odmítavě se slečna Eyrová k nabídce práce stavěla, a tak se otočil k odchodu.

„Počkejte," zavolala na něj jedna z dívek. „To už jste tu vraždu vyřešil?"

Alexandr těkal očima mezi slečnou Eyrovou, panem Brocklehurstem, a dveřmi. Skončil pohledem u slečny Eyrové. „Mám?"

„Ano!" zaječelo několik žaček.

„Ne!" vyhrkla slečna Brontëová.

Byla však přehlasována. Alexandr došel do středu salonu a podíval se na slečnu Templovou. „Prosím, buďte tak laskava a povězte mi, co o té otravě víte." Slečna Eyrová ho odmítla, teď už se chtěl jen co nejrychleji vrátit do hostince.

Slečna Scatcherdová do slečny Templové šťouchla. „No tak. Chce s tebou mluvit."

Pár studentek kdesi vzadu se šeptem zhrozilo, že Alexandr opustil

slečnu Eyrovou pro slečnu Templovou, jaký to skandál! „To je jako milostný román," zasnila se jedna z dívek. „To napětí je k nevydržení. Kterou si vybere?"

Alexandr se nemohl dočkat, až budou jeho jedinou starostí opět duchové. „Slečno Templová," pronesl laskavě, „povězte mi prosím o tom dni, kdy zesnul pan Brocklehurst. Budu vám neskonale vděčný."

„Bude jí neskonale vděčný," zavzdychala další dívka.

Slečna Templová rozechvěle předstoupila. „Nuže, pan Brocklehurst přijel na svou každoměsíční inspekci –"

„Pardon," skočil jí do řeči Alexandr. „Tuhle část můžeme přeskočit. O tom, jak to na škole pod vedením pana Brocklehursta chodilo, vím dost."

Slečna Brontëová stála hned vedle slečny Templové a teď se k ní naklonila a zašeptala: „Ví o té pytlovině."

„Ach, no dobrá." Slečna Templová spráskla ruce. „Pan Brocklehurst požádal o čaj a sušenky, a tak jsme je šly s děvčaty přichystat, zatímco podřimoval u krbu. Když se probudil, donesla jsem mu řečené občerstvení. Krátce poté zesnul, ačkoli jsem si to neuvědomila hned. Myslela jsem si, že pouze opět spí."

„Zajímavé," pokýval hlavou Alexandr a otočil se ke slečně Scatcherdové. „Prosím, doneste mi ten šálek."

Slečna Scatcherdová stiskla rty do úzké čárky a zamračila se. Potom se obrátila na nejbližší dívku. „Anno, dones ten šálek."

„Který šálek?" zeptala se dívka.

„Ten, ze kterého pan Brocklehurst pil!" frkla slečna Scatcherdová. „Který asi?"

„Všechny šálky jsou stejné." Dívka jménem Anna sevřela ruce v pěst a přitiskla si je na ústa.

Alexandr neměl rád, když bylo s klienty těžké pořízení a on je musel uvádět do rozpaků, ale ten šálek potřeboval. „Slečno Scatcherdová. Ten šálek. Rychle."

Slečna Scatcherdová zrudla a všichni na ni upřeli pohled. Napětí by se dalo krájet. Nakonec se otočila a zmizela ve vstupní hale.

„Na co chcete ten šálek?“ podivil se pan Brocklehurst.

Alexandr ho ignoroval. Místo toho se zaměřil na slečnu Eyrovou. Zcela zjevně byla vidoucí. A, což bylo podivuhodné, byla obklopená oddanými duchy. Jedna z mrtvých dívek šeptala, že se jí moc líbí její vlasy, jiná se slečny Eyrové vyptávala, jak pečuje o pleť.

Jak to, že *nechtěla* pracovat pro Společnost?

„Podívejte,“ špitla jedna z živých dívek. „On po ní teskní!“

„Vážně doufám, že jim to spolu vyjde,“ přála si druhá.

Slečna Eyrová se zničehonic omluvila a vydala se ke dveřím, cestou se proplétala mezi lidmi a Alexandr si všiml, že si dává dobrý pozor, aby neprošla žádným duchem.

Slečna Brontëová ji chytila za paži. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

Slečna Eyrová zavrtěla hlavou. „Necítím se dobře.“

Sotva slečna Eyrová odešla, objevila se v salonu slečna Scatcherdová s podnosem plným čajových šálků.

„Patrně jste můj požadavek nepochopila,“ řekl Alexandr. „Stačil by mi jeden.“

Slečna Scatcherdová se prodrala davem, došourala se ke stolku, který stál u zdi, a se zařinčením na něj podnos postavila. Bylo na něm nejmíň třicet hrnečků, potlučených a odřených, na většině už nebyl ani vidět vzor. „Ehm, no.“ Učitelka se postavila vedle Alexandra, takže částečně stála na místě, kde se vznášel duch pana Brocklehursta.

Brocklehurst se zachvěl a uskočil a dívky v místnosti zalapaly po dechu a začaly si mnout ruce, jako by jim byla zima.

„Ten šálek jsme umyly a uklidily k ostatním.“ Slečna Scatcherdová zavrtěla hlavou. „Nenapadlo mě, že by se po něm mohl někdo shánět. Jak mám teď poznat, který z nich je ten pravý?“

„V tom šálku byl jed a vy jste ho prostě *uklidily*?“

„*Vymyly* jsme ho.“ Slečna Scatcherdová pokrčila rameny.

„Dobrá." Alexandr došel k tácu s hrníčky a zamračeně si je prohlížel, jako by mu mračení mohlo pomoci odhalit, ve kterém šálku se skrýval jed.

„Panu Brocklehurstovi bych čaj naservírovala do jednoho z těch nejméně otlučených," ozvala se slečna Templová.

To výběr přece jen trochu zúžilo. Alexandr našel pět nejméně otlučených šálků a ukázal je panu Brocklehurstovi. „Je vám některý z nich povědomý?"

„Všechny vypadají stejně!" Duch pana Brocklehursta praštil pěstí do podnosu, až několik hrnečků nadskočilo. Jeden spadl na podlahu. Pár dívek vyjeklo.

Tohle k ničemu nevedlo. Alexandr věděl, že musí ducha dostat pod kontrolu, než dojde k něčemu ještě horšímu. Živí obvykle nevěděli, co mrtví dělají – pokud tedy nebyli jako on – ale když se duchové rozčílili, hranice možného se posouvaly.

„Proč vám tak záleží na tom, který šálek to byl?" zeptala se jedna z mrtvých studentek.

„Protože." Alexandr vzal jeden z hrnečků, ve kterých mohl potenciálně být servírován otrávený čaj, a poklepal jím pana Brocklehursta po hlavě.

Šálek duchem projel.

Všichni na něj zírali. Živí zjevně začínali pochybovat o jeho schopnosti poradit si s duchy. Mrtví si ho podmračeně měřili očima a mumlali cosi o tom, jak nezdvořilé je strkat něco *skrz* duchy. A pan Brocklehurst se zkrátka tvářil zmateně.

„Tohle už nedělejte."

Alexandr to ale udělal, tentokrát dalším hrnečkem. Jenže zase se nic nestalo.

„Budu vás muset poprosit, abyste laskavě tuto místnost opustily," vyzval Alexandr živé studentky a učitelky. Vypadalo to, že se to tu trochu zvrtne.

„Vůbec nevím, co se děje," stěžovala si jedna ze studentek.

„To neví nikdo," opáčila slečna Templová a postrkovala dívku směrem ke dveřím. „Ale myslím, že bychom měly odejít."

„Proč mě mlátíte hrnky?" Brucklehurstovi zrudla tvář a krk, třebaže byl mrtvý a neměl už tedy krev. „Žádám, abyste okamžitě přestal!"

Alexandr ho praštil dalším hrnkem.

Nic.

Možná to tedy nebyl šálek. Ale vždyť si tím byl tak jistý. Samozřejmě to musel být šálek, nebo ne? Co když to byly ty sušenky? Pak by neměl zřejmý talisman. Mohla to být vařečka, mísa na těsto, možná dokonce trouba.

Alexandr se natáhl po dalším hrnečku a Brocklehurst se v tu chvíli rozmáchl a udeřil do zdi. Ze stěny se začala sypat omítka.

V salonu se ozval jekot. Duchové zůstali na místě, ale živí se zvýšenou rychlostí hrnuli ke dveřím.

Brocklehurst začal házet dalšími věcmi: hrnky, tužkami, knihami.

Alexandr musel zakročit. Máchal ve vzduchu čtvrtým šálkem a pustil se za rozlíceným duchem.

„Přestaňte mě mlátit hrnky!" vřískal Brocklehurst.

„Ne, dokud nezjistím, který hrnek to byl!" Alexandr to zkusil znovu a tentokrát šálek duchem neprojel, ale zaduněl mu o čelo.

V tu chvíli šálek ducha pana Brocklehursta vtáhl do sebe. Porcelán se Alexandrovi chvěl v ruce, jako by se z něj chycený duch snažil uniknout.

„Prosím, ať to funguje," zašeptal Alexandr. Pak se v místnosti zablesklo a chvění ustalo. Pan Brocklehurst byl polapen.

Alexandr šálek opatrně zabalil do kusu pytloviny. Zacházení s talismany bylo ožehavé a také to byl důvod, proč vždycky nosil rukavice: kdyby se dotkl talismanu, v němž byl uvězněný duch, mohl by ho ten duch posednout. A tak si agenti Společnosti pro jistotu rukavice nikdy nesundávali.

„Budete někoho zatýkat?“ zeptala se slečna Brontëová, která se vrátila do prázdného salonu.

Alexandr pokrčil rameny. „Vyšetřování vražd vlastně nemám v popisu práce. Ve skutečnosti chytám duchy. Ačkoli občas to vyžaduje i vyšetření nějakého mordu. Ovšem v tomto případě to nebylo potřeba.“

Slečna Brontëová stiskla rty. „Pane Blackwoode, přemístíte i ostatní lowoodské duchy? Předpokládám, že po těch letech jich tu je habaděj.“ V očích se jí zračil smutek, jako by přišla o někoho blízkého.

Alexandr zavrtěl hlavou. „Mohu přemístit ty, kteří by škole činili potíže, ale přemístit je všechny by trvalo dlouho a navíc to není tak docela zapotřebí. Duchové se přemisťují jen v případě, že působí problémy.“

Na slečně Brontëové bylo vidět, že jí spadl kámen ze srdce. „Ne, ne. Tedy pokud s vámi nechtějí jít dobrovolně. Ale možná jsou tu spokojení. I když jsou mrtví.“

„Možná.“ Alexandr měl spíš zkušenosti s nespokojenými duchy. Kvůli *přátelským* duchům obvykle Společnost nikdo nevolal.

„Nuže, přeji vám pěkný den.“ Slečna Brontëová vytáhla svůj zápisník a odšourala se pryč. Usilovně do notýsku psala, nejspíš nějaký další vzrušující příběh.

Alexandr jen doufal, že není milostný.

Když se vrátil do hostince, vytáhl pero a kus papíru, aby poslal vzkaz vévodovi z Wellingtonu.

> *Pane, našel jsem vidoucí. Jmenuje se Jana Eyrová. Mou nabídku dát se do služeb společnosti žel bohu napoprvé odmítla. Vynasnažím se ji přesvědčit, aby si rozhodnutí rozmyslela. – A. Black*

Jakmile inkoust zaschl, zapečetil dopis kapkou vosku a připevnil ho k noze poštovního holuba. Pták se vydal směrem k Londýnu, k hlavnímu sídlu Společnosti.

Alexandr Společnosti pro PVD zasvětil svůj život již v útlém věku čtyř let, když se v jeho životě udály tři velmi důležité věci:

1. Zemřel mu otec.
2. Alexandr získal schopnost vidět duchy.
3. Ujal se ho vévoda z Wellingtonu a začal ho vychovávat k tomu, aby se stal nejlepším agentem, kterého kdy Společnost měla.

A tím se dostáváme k tomu, co Alexandr dělal bokem ke své práci. Jistě, Alexandr byl hvězdným agentem Společnosti, což mu většinu času stačilo, ale věc se měla tak, že jeho otec nejen, že zemřel.

On byl zavražděn.

To znamenalo, že Alexandr se bokem věnoval mstění. Ačkoli, abychom byly upřímné, v tomto oboru měl jen jednoho zákazníka: sebe.

Už čtrnáct let se snažil svého otce pomstít, ale právě v tuto chvíli se neměl moc od čeho odpíchnout, protože se mohl spoléhat jen na neostré vzpomínky malého vyděšeného chlapce. Takže pomsta byla poněkud obtížná. A tak se plně vložil do práce pro Společnost, vyhledával problémové duchy, pročítal noviny ve snaze najít nové rekruty a obecně dělal všechno pro to, aby se potápějící se Společnost udržela nad vodou.

Díky čtení novin si našel svého učně, který byl v ideálním věku a ideální pozici, aby se ke Společnosti přidal. Neměl žádné jiné závazky, které by mu mohly ve výkonu provolání překážet. (Lidé občas závazky mívali.) A měl dar. (To znamená, že viděl duchy. Ne všichni tenhle dar měli, i když k jeho získání měli všechny předpoklady.) Alexandr za svou kariéru nabídl práci

několika lidem a většina z nich do služeb Společnosti s radostí vstoupila. Ale od chvíle, kdy jim král seškrtal rozpočet, začal být nábor nových zaměstnanců dost těžký.

Když Alexandr dopsal oficiální zprávu o incidentu s panem Brocklehurstem, kterou chtěl odeslat společně s hrnkem, už se stmívalo, a v tu chvíli přiletěl holub se zprávou od Wellingtona. (Ano, může se zdát, že odpověď přišla pozoruhodně brzy – ještě tentýž den! Ovšem Arthur Wellesley, vévoda z Wellingtonu, byl majitelem nejrychlejších poštovních holubů v celé Anglii. Dokonce by se skoro dalo říct, že byli až nadpřirozeně rychlí.)

Alexandr rozlomil voskovou pečeť a rozmotal papírek.

Věřím ti. – A. Well

Alexandr pár minut přemítal nad tím, jak slečně Eyrové učinil nabídku. Situace byla velmi hektická. Slečna Eyrová musela být nervózní, pomyslel si. Možná, že improvizované přemisťování ducha nebyla zrovna nejvhodnější příležitost k tomu nabízet někomu práci (ačkoli právě za tímto účelem původně vůbec do školy šel).

Dobrá tedy. Vrátí se tam a zkusí to znovu, a tentokrát se mu to povede.

Kapitola čtvrtá

Charlotte

Jak jste, drazí čtenáři, jistě již uhádli, studentky lowoodské školy už vražda pana Blockehursta nezajímala ani trochu. Nyní se chtěly bavit jen o jediném – o tom šviháckém a neskonale tajuplném panu Blackwoodovi – *ach, pan Blackwood* – v tom jeho parádním vlněném kabátě a s těmi jeho havraními vlasy. Že se takový člověk – *skutečný muž!* – zajímal zrovna o Janu Eyrovou – *takovou tuctovou dívku, tak obyčejnou!* – skýtalo ty nejsenzačnější drby, jaké kdy byly v chodbách Lowoodu k slyšení. I když pan Blackwood nebyl sám o sobě zrovna pohledný (měl zkrátka až příliš hranatou čelist), rozhodně byl zámožný – *jen se podívejte na ten kabát* – což bylo to jediné, na čem záleželo. *Navíc na něm něco je, nemáte ten pocit? Něco, co z něj dělá nejzajímavějšího člověka, jakého jste kdy potkaly. Ten kabát. Ty vlasy. Ta maska, tak tajemná, rámující ty pronikavé oči.* (O barvu těch pronikavých očí se strhla urputná hádka. Některé dívky tvrdily, že byly temně, mechově zelené; jiné měly za to, že byly bouřkově modré.) A nezapomínejme na to, jak se ty pronikavé oči upíraly na Janu Eyrovou – *tak zapáleně, tak, no*, upřeně – *ach – Také si přejete, aby se někdo takhle jednou díval na vás?*

Charlotte už ty drby trochu unavovaly, abychom pravdu řekly. Jistě, pan Blackwood ji zajímal. Všimla si, že mluví velmi poutavě a má pěkně tvarované ruce. Ale její hlavní zájem o pana Blackwooda pramenil z toho, že byl členem Společnosti pro PVD. Charlotte to považovala za nejlepší zaměstnání v Anglii. Cestování po celé zemi, sbírání informací, zapisování poznámek, vyhledávání duchů, jejich lovení: Charlotte si nedokázala představit nic úchvatnějšího. Při pomyšlení na to, jaké příběhy by při takové práci nasbírala, se neubránila nadšení.

Po své první návštěvě se pan Blackwood vrátil do školy ještě dvakrát. Hned druhý den ráno zaklepal na dveře a požádal o soukromou schůzku se slečnou Eyrovou. Aby mohli probrat jeho žádost, prohlásil. (Několik dívek samým blahem padlo do mdlob – jen považte, *žádost!*) Ale Jana se s ním sejít odmítla.

Pan Blackwood se nenechal odradit (*musí do ní být blázen*, spekulovaly dívky) a dalšího rána se ve škole objevil znovu. Ve stejný čas. Se stejným požadavkem.

„Nemám mu co říct," pronesla upjatě slečna Eyrová. „Prosím, pověz mu, ať jde pryč. Zdvořile."

Charlotte nechápala, proč by pan Blackwood Janu žádal o ruku. Vždyť se teprve potkali. Charlotte v lásku na první pohled pochopitelně věřila – snila o tom, že jednoho dne, v nějakou zcela nečekanou chvíli, potká něco takového i ji – ale rozhodně nesouhlasila s manželstvím na první pohled. Měla spíš za to, že celá tahle záležitost mezi panem Blackwoodem a Janou má co do činění s Janinou návštěvou v Tullyho hostinci. Muselo se tam stát něco zásadního.

Dřímal v tom vzrušující příběh. Cítila to v kostech. Něco, co by snad i mohla zapracovat do svého Úplně prvního románu o slečně Janě Freyrové.

„Možná," usmála se Charlotte na pana Blackwooda, když mu v salonu vyřídila, co mu Jana vzkazuje, „že kdybyste mi osvětlil

povahu vaší žádosti, mohla bych se za vás u slečny Eyrové přimluvit?"

Pan Blackwood se na pohovce ošil. „Detaily nemohu probírat s nikým jiným než se slečnou Eyrovou. Jen jsem si přál vědět, zda si náhodou nerozmyslela mou…"

Ach ne, on ji opravdu požádal o ruku. Charlotte si zvedla k očím brýle. Tváře pana Blackwooda zdobil lehký ruměnec. A Charlotte si všimla, že jeho oči jsou temně hnědé.

Naklonila se k němu. „Ano?"

„…zda si náhodou nerozmyslela mou nabídku zaměstnání u SPVD."

Charlotte nechápavě zamrkala. „Vy chcete Janu Eyrovou zaměstnat? U Společnosti?"

„Ano."

„Chápu to správně, že Společnost nabírá nové agenty?" Předklonila se ještě víc. „I *ženy*?"

„Ano."

Mluvil trochu moc jednoslovně, ale na tom nezáleželo. Tohle byla skvělá zpráva.

„Nuže, pane," zajíkala se Charlotte, „Jana se podle všeho už rozhodla." (Jana zjevně nebyla při smyslech. Jak mohla odmítnout takovou nabídku?) „Moc dobře ji znám a vím, že je jednou z těch, co když se rozhodnou, už se nenechají zviklat." Na mysli jí vytanulo, jak Jana reagovala, když pan Brocklehurst navrhl, že se dívkám v Lowoodu budou vlasy stříhat nakrátko, aby nebyly domýšlivé. Ale o panu Brocklehurstovi teď začínat nechtěla.

Charlotte nabyla dojmu, že tenhle muž nebyl zvyklý slýchat ne. Pan Blackwood vydechl – sykavě, frustrovaně – a poškrábal se po tváři. „Nečekal jsem, že se se mnou odmítne i jen sejít. Kdyby mě alespoň vyslechla, určitě bych ji –"

„Ne, pane," zavrtěla Charlotte hlavou. „Pokud řekla *ne*, pravděpodobně na tom bude trvat i dál."

Pan Blackwood sklesle svěsil ramena. Zdálo se ale, že se svou sklíčenost ze všech sil snaží zamaskovat. Rychle se narovnal. „To je vskutku politováníhodné. Většina lidí by takovou nabídkou nepohrdla."

S tím Charlotte z celého srdce souhlasila. Nervózně se zachichotala. „Tak mě napadlo –" Zhluboka se nadechla, aby sebrala odvahu. „Tak mě napadlo, zda byste nezvážil možnost zaměstnat někoho jiného."

Pan Blackwood svraštil obočí. „Někoho jiného?"

„Jinou z lowoodských studentek." Charlotte se předkláněla tak usilovně, že skoro spadla z pohovky. „Tedy konkrétně mě, pane." Než se pan Blackwood zmohl na odpověď, už ze sebe chrlila výčet svých předností. „Jsem nejlepší ze třídy. Rychle se učím – naučím se cokoli, co bude potřeba. Umím tvrdě dřít, jsem vynalézavá. A taky bystrá." Strčila brýle do kapsy a krátkozrace na něj zamžourala. „Mohla bych vám být velmi užitečná."

Pan Blackwood si odkašlal. „Nemám pochyb o tom, že jste chytrá a podnikavá mladá žena."

„To jsem. Doopravdy. A neříkám to jen proto, že je to tady na škole hrozné a já odsud chci odejít."

„Povězte mi něco." Teď už se nakláněl i pan Blackwood. „Jsme tu sami?"

Charlotte si opět nasadila brýle a rozhlédla se po místnosti. „V podstatě ano," odpověděla. „Za dveřmi stojí slečna Scatcherdová, hlídá, aby tu nedošlo k nějakým nepřístojnostem. Ale jinak jsme sami." Srdce jí prudce bušilo. Nejspíš se jí chystá svěřit něco velmi důvěrného.

Pan Blackwood přikývl, jako by sám sobě stvrzoval něco, co si už předtím myslel, a pak lítostivě vzdychl.

„Obávám se, že má nabídka je pouze pro slečnu Eyrovou. Nikdo ji nemůže zastoupit." Vstal a strnule se uklonil. „Sbohem, slečno Brontëová."